

HERMAN TERÉZIA SOARING MANAGER

JÓ HELYEN VAGYOK

Azt mondják, párod nemcsak hogy hálózatépítő volt korábban, de kimondottan sikeres, ám ma a hagyományos kereskedelemben dolgozik. Hogyhogy nem csatlakozott?

Felmerült már néhányszor a gondolat, de egyelőre nincs ilyen elhatározás. Majd ha érzi, hogy hol, hogyan tudna legjobban illeszkedni az üzletbe.

Van már rutinod abban, hogy egyedül érvényesülj.

Igen, és nem volt mindig könnyű. Sokáig neveltem egyedül a lányom és sokszor eszembe jutott, hogy jó lenne egy pár, aki nemcsak a háttérből támogat, de a zászlót is hozza velem. Kezdetben rossz volt látni, hogy mások együtt csinálják, de aztán megtaláltam azt a csapatot, akik tudnak támogatni.

Nőként többet kell bizonyítanod?

Egyértelműen igen, bár ezt a kettős hátrányt igenis lehet előnnyé fordítani. Nem könnyíti meg a dolgot, hogy sok férfi inkább a nőt látta bennem, mint a potenciális üzlettársat és ezt nehéz volt úgy kezelni, hogy a jó viszony megmaradjon, de most már képes vagyok meghúzni a határokat. Azóta megismertem a mostani párom és fontos lett, hogy akkor is érzékeljék a jelenlétét, ha nincs velem – mind az üzlettársaim, mind az ő párjuk. Pedig mindig is ismertem a törvényszerűséget, hogy ez az üzlet nem működik köldök alatti energiákkal, az ilyesmi könnyen tönkretelheti a dolgot.

Milyen embereket gyűjtesz magad köré legszívesebben?

Olyanokat, akik etikusak saját magukkal, a párjukkal és a csoporttal szemben. Nagybetűs Embereket, akik ha te beleteszed valamibe az ötven

százalékot, beleteszik a másik ötvenet. Csak így lehetünk sikeresek mindketten. Te, mint vízcsepp kicsi vagy, de amint sok-sok vízcsepp együtt van, létrejön a vízözön és abban már erő van. Nekem ezt jelenti az üzlet. A Niagarát.

Emlékszel még a kezdetekre?

Jaj, nagyon! Három hónap alatt elértük a manageri szintet, aztán történt egy komoly törés az életemben: elváltam, majd elveszítettem mindkét szülőmet fiatalon. Nehéz volt egyedül folytatni, nehézkesen, döcögösen indult újra minden. De az volt a csodálatos, hogy míg én azzal voltam elfoglalva, hogy feldolgozzam a veszteségeket, addig a csoportom a vezetőkkel ment tovább előre.

Mi lett az új cél?

Megtartani az egyensúlyt. Hogy nőjön az üzletem, de közben megmaradjak anyának, hiszen egyetlen gyermekem van és mi együtt terveztünk el mindent, hogy ő is értse, hogy miért megyek el annyiszor otthonról. Nehéz volt anyának, vezetőnek, háziasszonynak lenni egyszerre és emellett új párkapcsolatot kialakítani. Amíg éltek a szüleim, könnyebb volt, mert ők mindenben támogattak. Detti velük élt a Salgótarján melletti szülőfalumban, én meg Pesten, hogy dolgozhassak. Sokszor húzta a szoknyámat, hogy „anya ne menj el” - nehéz volt így beülni az autóba.

Mi az eredeti foglalkozásod?

Csecsemő- és gyermekgondozónő vagyok, de mikor megszűnt a bölcsődei állásom, dolgoztam idősek otthonában és szakápolóként is baleseti sebészeten. Szerettem, csak nagyon fárasztó volt: sok munka kevés fizetéssel.

**A FOREVER LEGNAGYOBB
VEZETŐI KÖZÖTT KEVÉS
A NŐ, AZ MEG PLÁNE, AKI
NŐKÉNT EGYEDÜL VISZI AZ
ÜZLETET. PERSZE HERMAN
TERÉZIÁNAK IS SEGÍT VALAKI,
DE CSAK A HÁTTÉRBŐL. A
MAGYARORSZÁGI TOP 5-BE
SAJÁT EREJÉBŐL JUTOTT.**

**Ha össze kéne hasonlítani:
hányszorosa a mostani kereseted
az akkorinak és mennyivel dolgozol
többet vagy kevesebbet?**

A kiemelt családi pótlékkal együtt tizennyolcezer forintot kerestem. Ezt a vállalkozást azért kezdtem el, mert a gyerekem egy kiló banánt kért, de én csak egyet tudtam megvenni neki.

Ma már meg tudsz venni egy kilót?

Több mázsányit is tudnék venni. De az, hogy top ötödik vagyok magyar szinten, rendkívül jó érzés – függetlenül a pénztől. Egy teljesen más kategória. Arról nem beszélve, hogy Magyarország egyik legerősebb csoportjával működöm együtt, olyan vezetőkkel, akik óriási értéket képviselnek.

**Számszerű értékekről viszont nem
szívesen beszélsz.**

Nem, az ilyesmiben diszkrét vagyok, sokan azt mondják, hogy túl szerény. A lényeg, hogy az FLP-nek köszönhetően saját otthont teremtettem. Igaz, amikor a cég által fizetett első autót hazavittem, anyukám azt kérdezte, biztos nem fogok-e ezért börtönbe kerülni. Nekik egy ilyen felemelkedés annyira irreális volt!

És ami a munkaórákat illeti?

Ápolónőként volt, hogy „tizenhatóráztunk”, ha helyettesíteni kellett valakit. A foreveres kezdetekkor előfordult, hogy elmentem otthonról reggel tízkor, és mivel csúsztak az utak, nem értem haza csak másnap reggel hatra, mire iskolába kellett vinni a gyereket. Most már negyedannyit sem

dolgozom, mint akkor, ha feltenném a kezemet, ez a csoport akkor is tudna működni. De szeretem. Most már azért csinálom, mert – ahogy Rex Maughan mondja – ez egy életforma. Szükségem van a kommunikációra, hogy beszéljek emberekkel, hogy tanácsot adjak.

**Amikor egyedül küzdöttél, felmerült
valaha, hogy feladod?**

Soha. Ebben megtaláltam magam és azt a céget, aki korrekt velem. Mikor első alkalommal kint voltunk Amerikában, óriási megerősítést kaptam. Ahogy Rex megfogta a bőröndöm és felrakta a buszra vagy ahogy Gregg elintézte a lányom vízumát, hogy kimehessen majd visszajöhessen velünk az országba... megható volt az az odafigyelés. Akkor Gregg átölelt és csak annyit mondott: „ne viccelj, hát mi soha senkit nem hagyunk hátra”. Akkor nyeltem egyet és azt gondoltam: jó helyen vagyok.

**Az egészségügyi képzettséged
segített a munkában?**

Tudom, hogy a szervezetünk hogyan működik, de ennyi. Nem ezen múlik. A munkatársaim sem a régi szakmámból vannak, inkább jó vezetőket találtam meg. Egy részük eleve vállalkozó volt, ami segített: a menedzsment lényegét nem kellett nekik megtanítani.

**És neked? Vagy ösztönös tehetség
vagy?**

Szó sincs róla. Régen szótlan, magába zárkózó, gátlásos ember voltam. Gondot okozott még az is, hogy

emberek előtt megszólaljak.

Az iskolában képes voltam elájulni, ha felszólítottak felelni. De minél többet gyakoroltam, annál jobban ment a kommunikáció és ma már nem jelent gondot, hogy kiálljak mások elé, elmondani, hogy én hogy csinálom az üzletet. Megtanultam, hogy ha odafigyelek valakire, azt visszakapom, mert az élet egyensúlyra törekszik.

**A sikerben része van a termékek
minőségének?**

Eladni mást is tudnék, de negyvennégyenél fiatalabbnak kinézni nem (*nevet*). Nagyon szeretem a termékeket, eszem, iszom, kenem, fújom mindet és jó érzés, amikor a szaunában megkérdezik Dettit, hogy a nővére mikor jön vissza...

**Szóval a lányoddal együtt
szaunáztok. „Barátnős” a
kapcsolatotok?**

Igen, teljes bizalmi viszony. Huszonegy évesen szültem őt, és mikor egyedül maradtunk, csak egymásra számíthattunk. Én nem is éltem meg a klasszikus tinikorszakot, nem volt vita, veszekedés, de talán ez az üzletnek is köszönhető: megtanultam, hogyan kell kezelni az ellenállást és úgy kommunikálni, hogy arra menjünk, amerre szeretnék, miközben nem nyomom el a másikat. Nemrég megkérdeztem a lányomat, mennyire viselte meg, hogy sokszor ott kellett hagynom a nagyszüleinél a munka miatt. Azt mondta, nem cserélné el a mostani életét azokéra, akikkel akkor otthon voltak, de ma napi problémákkal küzdenek.

Lesz belőle FLP-s?

Nehéz dolog lehet sikeres szülő gyerekének lenni, hiszen az ilyen ember előtt van egy minta, de nem biztos, hogy könnyű lemásolni. Detti egyelőre ötödéves orvostanhallgató, de ki tudja. Érdekli az üzlet, kíváncsi rá, ráadásul annyira benne élt, hogy akár csinálni is tudná. Néha összekeverik a hangunkat a telefonban, így megtörtént, hogy ő adott üzleti tanácsot helyettem.

Párodát, Sándort hogyan ismerted meg?

Tulajdonképp őt is a Forevernek köszönhetem. Rajta keresztül akartam termékeket küldeni egy munkatársának, de amikor értük jött, egyszerűen ott

ragadt nálam és csak azt vettük észre, hogy délután öttől éjfélig beszélgettünk. Ez a mai napig így van: vannak problémák az üzletben és kihívások az életben, amit senki mással nem tudok megbeszélni, csak vele. Számomra az is kikapcsolódás, ha csak kéz a kézben sétálunk és száz százalékig egymásra figyelünk.

Tavaly és idén is ott vagy a magyarországi top 5 termékforgalmazó között, több mint húsz országban van üzleti érdeklődésed. Hová lehet fejlődni?

Elsősorban személyiségben szeretnék. Állandóan elégedetlen vagyok magammal, állandó fejlődésre vágyom. Tudom, hogy ahol én vagyok,

az másoknak az a szint, ahova el szeretnék jutni, de ez nem minden. Jobban szeretnék érteni az emberekhez, tudni, hogy mit miért csinálnak. De türelmes vagyok, megvárom a megfelelő pillanatot, amíg valaki a munkatársam lehet, addig nem veszítem szem elől. Amíg olyan élethelyzetbe sodródik, hogy ő maga akarja a terméket, üzletet-vállalkozást vagy együtt a kettőt. Egy nagy tálcát kínálok, mindenki azt vesz róla, amit szeretne, ami neki épp legjobban hiányzik. Száz emberből csak húsz, lesz akire szükség van, de a nyolcvanát ugyanúgy meg kell keresni. Nem bánom, hiszen ez is tanulás. Azt pedig éppúgy szeretem, mint magát a munkát. Hacsak nem jobban...

